

ЗБОРНИК ПРЕСУДА ПРЕКРШАЈНИХ СУДОВА

Израда ове публикација омогућена је подршком америчког народа путем Америчке агенције за међународни развој (USAID) кроз Пројекат за реформу правосуђа и одговорну власт и не мора неопходно одсликавати ставове USAID или Владе Сједињених Америчких Држава.

Издавач:

Удружење судија прекршајних судова Републике Србије,
Хаџи Проданова 11,
Београд

Уредник:

За Удружење судија прекршајних судова РС Мирослав Јањетовић,
судија Вишег прекршајног суда у Београду

Тираж:

600 ком

Штампа:

АТЦ, Београд

Београд, 2012.

Код пријема страног возила на поправку, битно је утврдити да ли се ради о сервису који је за то регистрован, да ли је пријем спроведен кроз пословне књиге и под којим околностима је то учињено.

Из образложења:

Оспораваном пресудом ослобођен је кривице окривљени ЈЈ, за прекршај из члана 332. став 3. у вези члана 341. став 1. тачка 1. Царинског закона, за радње како је наведено у изреци те пресуде, која пресуда је донета на основу члана 218. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима, јер није доказано да су окривљени учинили прекршај за који је против њих поднет захтев за покретање прекршајног поступка. Изречена је заштитна мера одузимања путничког возила француске регистрације, за које возило је утврђено да је предмет прекршаја из члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, на основу члана 385. став 1. Царинског закона.

Против ове пресуде Управа царина Царинарница Београд као подносилац прекршајног захтева је изјавила жалбу, због свих законских разлога.

Виши прекршајни суд је испитао наводе жалбе, као и правилност првостепеног решења у погледу битних повреда поступка и закона на које се по члану 241. Закона о прекршајима пази по службеној дужности, па је нашао следеће.

Првостепени суд је на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања окривљеног ЈЈ ослободио прекршајне одговорности – члан 236. Закона о прекршајима, ради чега је основана жалба подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка.

Увидом у доказе на којима се заснива оспоравана пресуда, Виши прекршајни суд је утврдио да је првостепени прекршајни суд утврдио да је окривљени ЈЈ затечен у поседу предметног возила на ком су се налазиле француске регистарске ознаке, за које возило је утврђено да је украдено у Чешкој, па није спорно да је возило увезено у земљу без пријаве

Царини, те да је предмет прекршаја из члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, али је првостепени суд оценом изведених доказа, пре свега ценећи одбрану окривљеног закључио да нема доказа да је он могао знати да се ради о таквом возилу и да је тиме учинио прекршај из члана 332. став 3. у вези члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, ради чега је ослобођен кривице за наведени прекршај.

Окривљени се бранио и то је првостепени суд без даље провере прихватио, да је возило доведено у његову радионицу на поправку, да је имало француску регистарацију и француску саобраћајну дозволу, да је лице које је возило довезло окривљени познавао као држављанина Црне Горе на раду у Москви, те да је сматрао да то лице има право да управља возилом стране регистрације, а да је био озбиљнији квар на возилу, из чега је првостепени суд правилно закључио да окривљени није могао да посумња да је возило украдено у Чешкој и да је нелегално увезено у земљу. Међутим, није утврђено да окривљени ЈЈ има регистрован сервис за поправку возила, већ он само трвди да је возило примио на поправку у изнајмљену гаражу у којој наводно обавља такву делатност. Зато од окривљеног ЈЈ треба затражити да документује да ли заиста има регистровану радњу за поправку моторних возила, као и да презентира пословне књиге да је евидентирао пријем овог возила на поправку, које доказе потом треба ценити, наиме да ли у радњама окривљеног има радње прекршаја из члана 332. став 3. у вези члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона.

Кад је у питању одлука о одузимању возила, а неспорно је да је возило нелегално увезено у земљу и да је предмет прекршаја из члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, ова мера је законита и за тај прекршај је прописано обавезно одузимање робе по члану 385. став 1. Царинског закона, која мера није оспорена од овлашћеног лица, власник на кога се Јоксовић позива није у поступку ни након две године возило потраживао нити изјавио жалбу у том својству, а подносилац захтева за покретање прекршајног поступка има законско право да по Закону о прекршајима изјави жалбу на штету окривљеног, па нема законско право да оспорава ову меру која се тиче власника а не окривљеног ЈЈ, а неспорно је да је неко друго лице возило увезло у земљу уз извршење прекршаја за који је прописана заштитна мера, при чему идентитет тог лица не мора бити утврђен, ради чега је и у овом делу жалба одбијена као неоснована.

(Виши прекршајни суд Прж. 3994/12 од 29. фебруара 2012)

Прекршајни поступак је већ био покренут, па је код констатовања апсолутне застаре требало донети решење којим се обуставља прекршајни поступак, а не одбацити захтев за покретање прекршајног поступка.

Из образложења:

Оспораваним решењем Прекршајног суда у Београду одбачен је захтев за покретање прекршајног поступка поднет од МУП ПУ у Крушевцу ОКП ПУ од 28.07.2009. године, против окривљеног ЈС, на основу члана 159. став 1. и став 2. тачка 4. Закона о прекршајима, јер је наступила застарелост за покретање и вођење поступка.

Против овог решења Управа царина Царинарница Краљево је изјавила жалбу, са образложењем да није одлучено о судбини привремено одузетог возила, да је неразумљив одбачај захтева, да није утврђено време извршења прекршаја, нити у изреци наведено о ком је прекршају реч, што изреку решења чини неразумљивом.

Виши прекршајни суд је испитао наводе жалбе, као и правилност првостепених решења у погледу битних повреда поступка и закона на које се по члану 241. Закона о прекршајима пази по службеној дужности, па је нашао следеће.

Из доказа који се налазе у спису предмета проилази да је на основу захтева МУП ПУ Крушевац од 28.07.2009. године против окривљеног ЈС Царинарница Краљево покренула прекршајни поступак закључком од 04.08.2009. године, за прекршај из члана 332. став 3. у вези члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, да је тада донела и наредбу о привременом одузимању предметног путничког возила, а предмет је преузео прекршајни суд са почетком примене Закона о прекршајима 01.01.2010. године, и констатовао застару.

Поступак је Царина покренула по службеној дужности, у складу са тада важећим законом, а по члану 306. Закона о прекршајима који се примењује од 01.01.2010. године наставља се вођење поступка, па се након покретања поступка захтев није могао одбацити како је то учинио прекршајни суд након преузимања предмета, наиме то није могуће ако је поступак већ био покренут. По овом основу се у даљем поступку царина третира као подносилац прекршајног захтева.

Како је неспорно наступила застара, јер се у захтеву наводи да је окривљени набавио и оцаринио возило по царинској исправи од

06.12.2000. године, а по члану 394. Царинског закона застарелост настаје у сваком случају, без обзира на прекиде застарелости, када протекне шест година од дана када је учињен прекршај, прекршајни суд је требао да донесе решење којим се обуставља прекршајни поступак по члану 216. став 1. тачка 6. Закона о прекршајима, а не да доноси решење о одбачају захтева за покретање поступка.

Ово подразумева да је у изреци потребно навести прекршај, као и радњу за коју се поступак обуставља, јер у противном то решење не садржи разлоге о одлучним чињеница и неразумљиво је, односно у питању је битна повреда одредаба поступка из члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима. Осим тога, када се поступак обуставља због апсолутне застарелости, није могуће изрицање заштитне мере одузимања царинске робе, имајући у виду одредбу члана 385. став 6. Царинског закона, која то изричито искључује, па је имајући у виду одлуку о привременом одузимању возила потребно донети одлуку о враћању тог возила, што прекршајни суд такође није учинио.

(Виши прекршајни суд, Прж. 1682/12 од 29. фебруара 2012)

Контрадикторно је и нејасно утврђено да ли је окривљени крив због недозвољеног увоза или набавке возила у земљи.

Из образложења:

Према изреци првостепене пресуде окривљени је крив зато што је дана 09.07.2010. године, од стране полиције затечен у управљању предметним возилом, регистарског броја КШ, без саобраћајне дозволе, на коме бројеви шасије и мотора који су назначени у ЈИС МУП-а Р Србије за рег ознаке КШ нису идентични са бројевима који се налазе на мотоциклу, што је утврђено и криминалистичкотехничким вештачењем од 16.07.2010. године, за који није поседовао доказ о спроведеном царинском поступку и наплати царине и других увозних дажбина, чиме је учинио прекршај из члана 292. став 1. тачка 3. Царинског закона.

У члану 292. став 1. тачка 3. Царинског закона прописана је прекршајна кривица за оног ко не пријави царинском органу робу ко-

ју уноси у царинско подручје, док се окривљени терети да је затечен у управљању возилом, а не расправља се да ли је он возило увезао или га је и када набавио на царинском подручју земље, о чега зависи квалификација прекршаја. Наиме, контрадикторно се и противно захтеву за покретање прекршајног поступка наводи прекршај из члана 292. став 1. тачка 3. Царинског закона, јер опис радњи прекршаја пре упућује на члан 296. Царинског закона, који каже да ће се лице које купује, продаје, распродаје, прима на поклон, сакрива, преузима ради смештаја у одговарајући смештајни простор или превози, чува, користи или по било ком основу стиче, робу за коју зна или за коју је имајући у виду дате околности могао знати да су предмет прекршаја према чл. 292. до 295. овог закона, казнити истом казном која је предвиђена за починиоца прекршаја. Уз све наведено нема се у виду одрана окривљеног да је мотоцикл набавио у земљи од непознатог лица, купивши га на пијаци, што је у супротности са цитираним обележјима прекршаја из члана 291. став 1. тачка 3. Царинског закона, а сам опис прекршаја је такође противан квалификацији, када се као време прекршаја наводи време затицања у управљању возилом, уместо да се утврди време када је окривљени дошао у посед возила.

Изрека пресуде је противна захтеву за покретање прекршајног поступка, где се говори о прекршају из члана 296. Царинског закона, али није јасно да ли је окривљени возило увезао без пријаве царини начин или је примио робу на територији земље, већ се наводи само време откривања прекршаја, а не наводи се ни могућност знања да је у питању роба која је предмет царинског прекршаја, па је потребно од подносиоца захтева затражити да захтев прецизира и појасни у складу са квалификацијом прекршаја. Уз то исказ окривљеног је јасан, да је дошао у посед возила у земљи, што не одговара датом опису и квалификацији прекршаја, али окривљени неосновано сматра да није требао да провери регистрацију пре куповине. Када је прекршајни суд навео нејасан и контрадикторан опис прекршаја, учинио је битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима, на коју се пази по службеној дужности, ради чега су се стекли услови да се пресуда укине и предмет врати на поновни поступак.

(Виши прекршајни суд Прж. 2998/12 од 29. фебруара 2012)

Радња увоза и радња затицања окривљеног да у земљи користи возило су различите радње, које су предузете у различито време.

Из образложења:

Према изреци првостепене пресуде окривљени је крив зато што је дана 29.11.2009. године у Мионици управљао предметним возилом стране регистрације, а возило је иностраног порекла и исто је на територију Р Србије увезено без пријављивања надлежним царинским органима, чиме је окривљени учинио прекршај из члана 334. став 1. тачка 1. Царинског закона, који према законском опису чини лице које увезе робу у земљу коју не пријави Царини. Дакле, радња увоза и радња затицања окривљеног да возилом управља су две радње, предузете у различито време, а изреком се не утврђује да је управо окривљени возило увезао, нити када је то учинио, већ се наводи да је возило увезено без пријављивања царинским органима, што би могло упућивати на саизвршилаштво из члана 332. став 3. Царинског закона, али то не одговара чињеницама наведеним у образложењу пресуде. Према образложењу пресуде, из исказа окривљеног произлази да је он 10.09.2009. године увезао предметно возило, али та радња није наведена у опису елемената како су дати у изреци пресуде, већ је на нејасан и контрадикторан начин описан прекршај, навођењем само времена радње управљања возилом у Мионици, па је у питању је битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима, на коју се пази по службеној дужности, ради чега је оспоравана пресуда морала бити укинута и предмет враћен на поновни поступак.

(Виши прекршајни суд, Прж. 4389/12 од 29. фебруара 2012)

Предузетник је физичко лице које одговара за своје радње и након брисања његове предузетничке радње, јер то није основ престанка одговорности.

Из образложења:

Према изреци оспораваног решења, обуставља се поступак против КН, што није најкасније до 31.01.2010. године поднео појединачну пореску пријаву о обрачунатом и плаћеном порезу и доприносима за обавезно социјално осигурање, чиме је учинио прекршај из члана 179. став 1. тачка 3. у вези става 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а поступак се обуставља на основу члана 216. став 2. Закона о прекршајима. У образложењу се наводи да је окривљени учинио прекршај за који се трети, али да је доставио Решење Агенције за привредне регистре да је брисан као предузетник, па је суд обуставио поступак јер више не постоји СТР о којој је реч.

Неразумљивост и противречност првостепеног решења састоји се томе што се поступак обуставља позивом на члан 216. став 2. Закона о прекршајима, по ком се поступак обуставља у другим законом одређеним случајевима, осим оних побројаних у ставу 1. тог члана, а не наводи се где је то одређено да ће се обуставити поступак против предузетника кад дође до брисања његове предузетничке радње. Такав законски основ обуставе поступка не постоји, јер је предузетник по Закону о привредним друштвима физичко лице које врши привредну делатност, а нема статус правног лица, па он као физичко лице одговара за радње извршене у време обављања делатности предузетника и након што одјави ту делатност, наиме тиме он не престаје као субјект одговорности нити има основа који искључују његову кривицу по Закону о прекршајима, који га третира као посебан субјект одговорности.

(Виши прекршајни суд, Прж. 27010/11 од 29. децембра 2011)

У поступку одлучивања по жалбама на решења о замени новчане казне алтернативном казном , искључиво се разматра законитост решења о замени новчане казне другачијом казном , и није могуће било какво разматрање разлога који се тичу законитости пресуде по основу које се у извршном поступку доноси решење о замени .

Из образложења :

Против наведеног решења жалбу је благовремено изјавила окривљена у којој је навела да јој грешком поште није уручена првостепена пресуда, да јој је било ускраћено право на жалбу на пресуду, а након тога је добила решење на које изјављује жалбу у року. Сматра да би повратком на првостепени поступак имала прилику да достави суду доказе да описани прекршај у пресуди није проузроковао никакву штету треће стране, те да би изречена казна могла бити замењена опоменом, о чему је било речи на првом саслушању код судије . Моли Виши прекршајни суд да узимајући у обзир горе наведено, омогући јој да се додатно изјасни у првостепеном поступку.

По оцени Вишег прекршајног суда жалба је неоснована.

Након разматрања списка прекршајног предмета као и навода у жалби Виши прекршајни суд је утврдио да је окривљеној првостепена пресуда којом је оглашена кривом за прекршај кажњив по основу члана 43 став 1 тачка 12 у вези става 3 Закона о фискалним касама уручена дана 06. 04. 2011. године, те је иста постала правоснажна дана 15. 04. 2011. године, а извршна дана 03. 05. 2011. године. Сходно члану 37 Закона о прекршајима окривљеној је новчана казна у износу од 10.000,00 (десетхиљада) динара замењена у казну затвора у трајању од 10 (десет) дана као у изреци ожалбеног решења.

По оцени Вишег прекршајног суда у току првостепеног прекршајног поступка није било битних повреда одредаба прекршајног поступка и материјалног прописа о прекршају на штету окривљене, а на које повреде овај суд пази по службеној дужности сагласно члану 241 Закона о прекршајима.

Веће Вишег прекршајног суда је ценило жалбене наводе окривљене, али исте није могло прихватити, обзиром да окривљена није благовремено изјавила жалбу на првостепену пресуду, те да се с тим у вези

не може поступак више враћати уназад, обзиром да је пресуда као што је већ горе наведено постала правоснажна дана 15. 04. 2011. године, те се ни под каквим условима више не може поново расправљати о евентуалној штети треће стране, нити постоје евентуалне могућности да се новчана казна окривљеној замени за опомену.

(Виши прекршајни суд ПРЖИ. 2285/11. од 1. новембра.2011)

Без доказа да је окривљена благовремено позвана по позиву по којем је реално могла и да се одазове, то несумњиво нема ни доказа о уредном позивању, чиме је учињена битна повреда поступка из члана 234. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима, обзиром да се нису стекли услови за примену члана 85. став 3. Закона о прекршајима, јер окривљена није саслушана

Из образложења :

Ожалбеним решењем Пореске Управе оглашена је кривом ЦР власница СТР «ФГБ» из Новог Сада, због прекршаја из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, па је кажњена са 11.000 динара, као и обавезана да плати трошкове прекршајног поступка у износу од 500 динара.

Против овог решења окривљена је изјавила жалбу, наводећи да је документе фирме обрађивала у Новом Саду и слала у Сопот, а да се на позив за саслушање није одазвала јер је позив стигао на дан позивања и обавештена је да ће бити поново позвана, али то није уследило већ је добила оспоравано решење.

Виши прекршајни суд је испитао наводе жалбе, као и правилност првостепеног решења у погледу битних повреда поступка и закона на које се по члану 241. Закона о прекршајима пази по службеној дужности, па је нашао да је жалба основана јер је код доношења оспораване пресуде учињена битна повреда поступка из члана 234. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима, наиме окривљена није саслушана пре доношења решења о прекршају, а нису се ни стекли услови за примену члана 85.

став 3. Закона о прекршајима, за доношење решења без испитивања окривљене.

Првостепени прекршајни орган наводи да је окривљена позвана на саслушање и да је позив уредно примила, али не наводи када је позив окривљеној уручен и за који дан је позвана, нити тих података има у спису, док жалилац тврди да је позив примила на дан када је позиву требало да се одазове, те да зато по позиву није могла да се одазове. Овај податак се не може проверити из списка предмета, јер се из доставнице која је у спису предмета једино може утврдити да је окривљена позив примила 16.09.2008. године, али се не види како је позив гласио и за који дан је окривљена позвана на саслушање. Како је оспоравано решење донето после тога, 29.09.2008. године без саслушања окривљене, нису неспорно испуњени услови из члана 85. став 3. Закона о прекршајима, где је прописано да ако уредно позвани окривљени (а) не дође или не оправда изостанак или у одређеном року не да писмену одбрану, а његово испитивање није нужно за утврђивање чињеница које су од важности за доношење законите одлуке, пресуда се може донети и без испитивања окривљеног. Уредно позивање окривљеног подразумева и да је он благовремено позван..., да може да припреми одбрану и допутује у седиште суда или органа који га позива, па ако окривљени тврди да је позив добио на дан када је требао позиву да се одазове и то није оспорено доказима из списка предмета (јер нема тачног датума кад треба да се изјасни о наводима из захтева), онда ни нема доказа о уредном позивању.

(Виши прекршајни суд, Прж. 16704/10 од 14.07.2011. године).